

РЕШЕНИЕ

№ 7329

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **12037** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

С Определение №1583/11.11.2025г на АС Ямбол на осн. чл.135, ал.5 АПК производството по адм.д.№441/2025г по описа на АС-Ямбол е прекратено и делото е изпратено за разглеждане на АССГ.

Образувано е по жалба на Ю. А., [дата на раждане] г, гражданин на Република Т. чрез адв. В. С. В. с адрес за призоваване и съобщения [населено място], [улица] срещу Заповед №6865ПАМ-191/22.10.2025г на Началник ГПУ Е., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“, като същата подлежи на обжалване пред съда съгласно чл.46, ал.1 от ЗЧРБ по реда на АПК. На основание чл.60, ал.1 от АПК е допуснато предварително изпълнение на заповедта, като видно от петитума в жалбата не фигурира искане по см. чл.60, ал.5 от АПК, поради което не е налице бързо производство.

С Разпореждане №38274/18.11.2025г производството по делото е оставено без движение, като на жалбоподател е дадена възможност в 7-дневен срок от получаване на разпореждането да отстрани нередовностите по жалбата, като конкретно да посочи предмета на оспорване Заповед за експулсиране в Република Т. или Заповед за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“, да представи пълномощно в полза на адв. В. и да внесе дължимата се държавна такса в размер 10лв по сметка на АССГ. С молба от

05.12.2025г оспорващата страна е отстранила нередовностите, като изрично е посочен предмета на оспорване: Заповед за налагане на принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ рег №6865 ПАМ-192 от 22.10.2025г на Началник ГПУ Е., с която на основание чл. 44, ал. 1, и чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44в от ЗЧРБ, чл. 24, параграф 2, буква Б от Регламент (ЕС) № 1861/2018 и докладна записка рег. № 6865-р-21213 от 22.10.2025г. по описа на ГПУ Е. и заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024г. на директора на РДГП Е. му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз" за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Конкретно се сочи липса на фактически и правни основания за издаване на заповедта, а описаната в нея фактическа обстановка не отговаря на действителността. Счита, че в заповедта липсват мотиви относно пропорционално засягане на личните права и законни интереси на санкционираното лице и защитения обществен интерес, както и нарушение на препоръки 13 и 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО при налагането на конкретната принудителна мярка. Липсват мотиви относно индивидуализацията на принудителната административна мярка и досежно срока, за който следва да се прилага. Излага се още, че е налице нарушение на чл.35 и чл.44, ал.2 от АПК, тъй като от жалбоподател не са вземани обяснения и не му е дадена възможност да се защити, не е извършен и надлежен превод на връчената му заповед, което е препятствало възможността да се запознае в детайли с акта, който му е връчен. От съда се иска да отмени оспорената заповед. Претендират се разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Ответникът – Началник на ГПУ Е., редовно призован, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Подробни съображения излага в представени в о.с.з. писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от Докладна записка № 6865р-21213/22.10.2025 г. около 20:30ч на 21.10.2025г на ГКПП-Л. за влизане в страната е пристигнал товарен автомобил марка „М.“ с турски рег№34ATZ84 и прикачено към него ремарке марка К. с рег.№34NOV116, управляван от турския гражданин У. А. /М/, с турски паспорт №U35518858, издаден на 31.01.2023г, валиден до 11.09.2030г. При извършване на съвместна проверка рег №9626/21.10.2025г с Агенция Митници, мл. Инспектор Х. Х. открива 17 /седемнадесет/ лица, укрити в товарния отсек на ремаркетото. Установените в товарния автомобил чужди граждани са задържани считано от 21:30ч на 21.10.2025г на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР за това, че са влезли през границата на страната от Р.Т. в Р.Б. без разрешение на надлежните органи на властта – престъпление по чл.279 от НК. Водачът на товарния автомобил У. А. /М/, с турски паспорт №U35518858, издаден на 31.01.2023г, валиден до 11.09.2030г е задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за това, че противозаконно подпомага чужденци да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона, чрез използване на моторно превозно средство – престъпление по чл.280 от НК със заповед за задържане №6865зз-96/21.10.2025г, считано от 21:30ч на 21.10.2025г. В докладната записка е посочено, че турският гражданин желае да бъдат уведомени съответните консулски власти за задържането му и желае адвокат за собствена сметка. Товарният автомобил е локализиран на

ГКПП-Л., като при задържането лицата не са оказали съпротива, не са използвани оръжие, помощни средства и физическа сила. Съгласно докладната записка лицата ще бъдат конвоирани до ПНЗЛ на ГПУ Е., чуждите граждани, отговарящи на профила „Нелегален мигрант“ са без документи за самоличност и по техни данни се представят за граждани на И..

На основание чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на РДГП Е. и предвид мотивите, изложени в Предложение № 6865р-21213 от 22.10.2025 г. по описа на ГПУ Е. е издадена Заповед № 6865ПАМ-191/22.10.2025г., с която е наложена принудителна административна мярка "експулсиране в Р. Т." на оспорващия.

Въз основа на предложението и докладната записка е издадена процесната Заповед рег № 6865 ПАМ-192 от 22.10.2025 г. от началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) - Е., с която на основание чл.44, ал.1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44в от ЗЧРБ и чл.24, параграф 2, буква Б от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018г за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки на Ю. А. У. А. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз" за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката "връщане".

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 22.10.2025 г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорената заповед в цялост. В хода на съдебното производство от ответната страна са представени доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на Директор на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Е., от която е видно, че той оправомощава заместник директор на РДГП Е. и началниците на ГПУ 01ст., а в тяхно отсъствие – зам. Началниците на ГПУ 01 ст. При РДГП-Е. да налагат ПАМ по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, както и заповедите по чл. 44, ал. 5, 6, 9, 10 и 13 от ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т. 1 от АПК. В мотивите на оспорения акт са възпроизведени релевантните фактически обстоятелства, отразени и в Докладна записка № 6865р-21213/22.10.2025 г., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В този аспект, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територия на страната на 17 чужди граждани.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно - производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Р. Б. на укрити 17 лица, без документи за самоличност, в товарния отсек на ремарке марка К. рег №34NOV116 на товарния автомобил марка „М.“ с турски рег№34ATZ84.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В случая, извършеното от чужденеца правилно е определено като наличие на данни за извършено престъпление, поради което на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е издадена и заповед № 6865зз-96/21.10.2025 г. за задържането му, като тази заповед изрично е цитирана в докладна записка рег. № 6865р-21213/22.10.2025 г.

В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя. Мотивите на заповедта препращат към докладна записка рег. № 6865р-21213/22.10.2025., което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Вярно е, също така, че липсват данни жалбоподателят да е привлечен като обвиняем, но от представените по делото писмени доказателства, се установи, че към момента на залавянето на жалбоподателя е превозвал 17 лица в ремаркетото в ползвания товарен автомобил, същите са без документи за самоличност и отговарят на профила „нелегален мигрант“ и по техни данни се представят за граждани на И.. Същите не са дали адекватно обяснение за причините за извършеното от тях правонарушение и при задържането им не са изявили желание за получаване на международна закрила в РБ. Съдът намира при съвкупната преценка на доказателствата по делото, че обосновава извод, че жалбоподателят е бил с лице, превозващо емигранти, незаконно въведени в страната по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В случая жалбоподател е управлявал лично установения товарен автомобил. Релевантно и достатъчно основание за прилагането на процесната мярка е наличието на данни за незаконно въвеждане в страната на други лица от чужденеца, каквито в настоящия случай са безспорно установени.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република Б., категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива са задължителни за компетентния административен орган. Той е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), което е сторил в достатъчна степен в процесния случай.

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл. 6, ал. 2 и ал. 4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложението и докладната записка и мотивите, изложени в тях, съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО.

Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел. По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл. 4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република Б., са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на 21.10.2025 г. Ето защо приложената спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 67-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. А. У. А., [дата на раждане] г, гражданин на Република Т., притежаващ паспорт №U35518858 чрез адв. В. С. В. против Заповед №6865ПАМ-192/22.10.2025г, издадена от Началник ГПУ Е., с която на основание чл.44, ал.1 и чл.42з, ал.1, т.1, във връзка с чл.10, ал.1, т.4 и чл.44в от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - "забрана за влизане и пребиваване на

територията на държавите-членки на Европейския съюз" за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката "връщане".

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: